

§ 5.

Ministeren for offentlige arbejder kan, når særlige forhold gør det nødvendigt, forbyde anvendelsen af radioanlæg, og ministeren kan træffe de til gennemførelsen af et sådant forbud nødvendige foranstaltninger.

§ 6.

Radioanlæg i udenlandske bevægelige stationer må på dansk territorium kun benyttes under iagttagelse af de bestemmelser, der herom fastsættes af ministeren.

§ 7.

De i lov nr. 84 af 11. maj 1897 fastsatte bestemmelser om telegrafvæsenets embeds- og bestillingsmænds hemmeligholdelsespligt og om strafansvar m. m. i overtrædelsestilfælde gælder også for telekommunikation ved radio. Ligeledes kan de i samme lovs § 18 fastsatte bestemmelser om tilsvarende regler for ansatte ved private selskaber af ministeren gøres anvendelige på personer, der betjener private radiostationer.

§ 8.

Overtrædelse af denne lov og bestemmelserne i de i henhold hertil udstedte regler straffes, for så vidt forholdet efter sin beskaffenhed ikke medfører højere straf, med bøde, der tilfalder statskassen, ligesom ulovligt anbragte eller benyttede anlæg og apparater kan konfiskeres.

§ 9.

Denne lov træder i kraft straks og samtidig ophæves lov nr. 99 af 19. april 1907 om trådløse telegrafer (radiotelegrafer) og lov nr. 166 af 1. maj 1923 om trådløse telefoner (radiotelefoner).

Bemærkninger til lovforslaget

Ved lov nr. 99 af 19. april 1907 er fastsat statens eneret til anlæg og drift af trådløse telegrafer, og ved lov nr. 166 af 1. maj 1923 er statens eneret til trådløse telefoner sikret.

Den betydelige udvikling på disse felter har medført, at en revision af disse love må anses for påkrævet, således at lovenes omfang bringes i overensstemmelse med teknikkens nuværende stade, og således at deres bestemmelser ændres i overensstemmelse med de siden lovenes fremkomst gjorte erfaringer.

Da der kan være tvivl om, hvorvidt de i lovene af 19. april 1907 og 1. maj 1923 givne regler uden videre gælder f. eks. for radiooverføring af signaler for fjernkontrol af tekniske anlæg eller for fjernsyn, og da statens kontrol hermed må anses for påkrævet bl. a. af hensyn til det vigtige spørgsmål om frekvenser, er loven fore-

slået udvidet til at gælde ethvert anlæg for sending og modtagning af radiobølger.

Ved fremsættelsen af de oprindelige lovforslag i 1907 og 1923 var det regeringens bestemte opfattelse, at driften af radio-sendestationer — skibsstationer undtaget — ubetinget måtte forbeholdes staten. Dette begrundedes med, at det ellers ikke med det ringe antal frekvenser var muligt at sikre den uforstyrrede gennemførelse af den radiotrafik, hvis besørgelse nødvendigvis må påhvile staten. For de på det tidspunkt anvendte frekvenser (lave frekvenser) har dette synspunkt stadig gyldighed.

Efter at den tekniske udvikling har muliggjort anvendelsen af højere frekvenser — navnlig frekvenser over 30 Mhz — er de til rådighed stående frekvenser forøget i meget høj grad, og der er herigennem skabt det tekniske grundlag for anvendelse